

Első nap

A telefonom bűgására ébredtem.

Éjszakára mindig lenémítottam, de úgy tűnik a tegnap esti mámorban a rezgést elfelejtettem kikapcsolni. Úgy ficánkolt az éjjeliszekrényemen, akár egy partra vetett hal.

Nagy igyekezetemben, hogy leállítsam, úgy sikerült érte nyúlnom, hogy közben lesodortam a kezemmel. Nagyot koppant, majd elhallgatott.

Marco felmordult mellettem, és nagy gonddal a másik oldalára fordult. Nem csupán a matrac, de az egész világ kicsit imbolygott velem. Lassú, óvatosan megfontolt mozdulatokkal kiültem az ágy szélére, de amint lehajoltam, hogy összeszedjem a mobilom széthullott darabjait, erős szúrás metszette ketté a koponyámat. Felnyögtem, de ezúttal nem élvezetemben. Ilyen esetekben hiányzott igazán, hogy már nem velem lakott együtt a nővérem. Az ápolása, és legfőképpen a bivalyerős kávéja is több esetben bizonyult már életmentőnek.

Vártam néhány percet az újabb próbálkozás előtt. Addig magamra kaptam a felsőmet – ruha és takaró nélkül meglehetősen csípős volt a március végi reggel –, ami a párna alól kandikált ki. Megdörzsöltem a karom, hogy egy kis hőt generáljak, majd a szemem is, hátha rávehetem, hogy jobban fókuszáljon. Fekete lett az ujjam a le nem mosott szempillaspirál elkent maradékától. Azonban hiába minden próbálkozás, a testem nem melegedett fel, és a látásom sem lett sokkal tisztább.

Ásítottam egyet, majd újra lehajoltam. Lepattant a telefon hátlapja és kiesett az akkumulátora. Ez szerencsére nem jelentett akkora problémát, amit ne tudtam volna egyedül orvosolni.

Miközben az aksit visszahelyeztem, a helyére pattintottam a hátlapot, és vártam, hogy bekapcsoljon a készülék, elmerengtem. Általában nem szoktam ennyire lelkiismeretes lenni. Ha olyan hangulatomban talált valaki, simán hagytam, hogy négyszer-ötször újra hívjon, mielőtt egyáltalán fontolóra vettem volna, hogy felvegyem. Sosem zavart, ha csörög mellettem a telefon. Szerettem eljátszani az elérhetetlen – minden téren. Ezen a hajnalon mégis arra vezérelt valami – talán csak egy megérzés, hogy nézzem meg, ki keres.

A meglepetés nem is maradt el. Beütöttem a PIN-kódom, és a készülék már rezgett is újra. Ráadásul olyan személy hívott, akivel szerintem korábban sosem beszéltem még telefonon.

Megköszörültem a torkom, mielőtt felvettem, és amennyire állapotom engedte, kihúztam magam, mintha az illető láthatott volna.

– Hallo? – szoltam bele még a próbálkozásom ellenére is rekedten.

– Grace! Na végre! Mi a fenének neked az a kurva telefon, ha nem veszed fel?! – hadarta dühösen. – Mindegy! Ott van a nővéred?

Válaszra nyitottam a szám, majd be is csuktam. Erősen kótyagos voltam, rég megbántam, hogy fogadtam a hívást, és lassan kapcsolt az agyam; kellett néhány pillanat, mire Pedro összes mondandóját feldolgoztam.

– Nem, nincs – feleltem a minimumra szorítkozva.

– Biztos? És nem tudod, hol lehet?

Nem, és nem is értettem, miért olyan fene fontos ez, ilyen korai órán.

– Mondjuk... dolgozik? – kérdeztem vissza elnyomva egy ásítást. A vonal túlsó végéről ekkor *fűjtetés* hallatszott.

– Azt javaslom, Grace, hogy azonnal térj magadhoz, mert ha odaérek, megrázlak! – közölte sietve, majd letette.

Ismét megdörzsöltem a szemem, majd üresen bámulva ki a fejemből rábambultam a telefon képernyőjére. Több, mint tíz nem fogadott hívást, és három olvasatlan üzenetet mutatott. Elképzelni sem tudtam, mi történhetett éjjel kettejük között. Annyira összeveszett volna a galambpár, hogy Phoebe ott hagyta volna az ő hős Pedroját? Kizártnak tartottam. Arról már rég értesültem volna a nővéremtől. Sokkal logikusabb lehetőségnek tűnt az, hogy Pedro elnézte a naptárat vagy rosszul emlékszik Phoebe beosztására, és míg ő az éjszakai műszakját húzza a kórházban, addig a vőlegénye eszét vesztve keresi.

Ellenben azt is tudtam, hogy Pedro nem az a viccelődős típus. És nem lakik elég messze ahhoz, hogy az út kocsival több, mint öt percébe kerüljön.

Megráztam magam, és felálltam hát, hogy magamra aggassak némi alsóneműt és nadrágot. Zokni helyett a mamuszomba léptem, és a fürdőbe vettem az irányt. A fogkefém tárolására használt pohárból felhajtottam egy adag hideg csapvizet. Sejtettem, hogy mindennel nem fogok végezni, de a tükörképem bizalomra egyáltalán nem gerjesztő látványa rávett, hogy a fontossági listán a fogmosás elé helyezzem a maradék sminkem eltávolítását. Azért gyorsan öntöttem

magamnak egy kis szájvizet, és míg a szekrényből előhalásztam a vattakorongokat és a micellás vizet, átöblöttem a szám.

Letöröltem a szemem és arcom, és épp a konyhába indultam egy kis kávéért, amikor hallottam, hogy egy kocsi állt meg a ház előtt. A konyha helyett a bejárati ajtó felé kanyarodtam, épp akkor kinyitva, amikor Pedro bebaszta a kocsi ajtaját, és nagy léptekkel elindult irányomba. Felsóhajtottam, és a sajgó fejemen egyetlen szavacska suhant át: *picsába!*

– Hol van? – kiáltotta oda nekem még haladtában.

Egy pillanatra lefagyott a rendszer, és előbb csúszott ki a számon az, hogy „Ki?”, minthogy átgondolhattam volna: a csend – bölcsesség.

– Ne szórakozz velem! – Pedro arca vöröslött a dühtől. Arrébb taszított az ajtóban, majd be is csapta maga mögött. Egyáltalán nem tudtam mire vélni a viselkedését. Eddig mindig nyálasan udvariasnak adta elő magát.

Benézett a bal oldalon a konyhába, a jobb oldalon a fürdőbe, majd miután mindkettőt üresen talált, egyenesre vette az irányt, a kis lakás egyetlen szobájába. Mire utána léptem, hogy „Oda ne!”, már rányitott a szemét álmosan dörzsölő vendégemre.

– Mi ez a hangzavar? – kérdezte Marco.

Pedro szemlátomást ettől egy-két pislantás erejéig megdermedt, megfeddően hátranézett rám, aztán, mint egy mániás, betörtetett a szobába, felhúzta a redőnyt, benézett mindkét szekrényembe, és végül még a takarót is lerántotta Marcoról. Ennél a pontnál aztán nálam is elszakadt a cérna. Kitéptem a kezéből a takarót, visszahajítottam az ágyon heverő, mit sem értő fiúra, majd mellkason löktem Pedrot.

– Elmondanád, mi a faszt művelsz? – kiabáltam rá, amitől még a torkom is fájdalmas sajgásba kezdett.

– Hol van Phoebe? Hol van a nővéred? – ismételte ugyanazt, ide-oda kapva a tekintetét.

– Nem tudom, hol van Phoebes! Nem követjük egymás minden lépését! Gondolom, dolgozik! – feleltem ingerülten. Igyekeztem nem elásni magam azzal, hogy hozzátegyem: talán végre magához tért, és elhagyott – mindezt jogosan, ha vele is így viselkedtél! Pedro bármennyire kiállhatatlan volt, nem akartam felesleges kárt okozni Phoebe-nek, főleg így, hogy azt sem tudtam, miről van szó.

– Nem dolgozik, te agyatlan! – vágott vissza rögtön. – Szabadságot vett ki, mert veled akart időt tölteni a tavaszi szünetben, nem rémlik?

Nos, de. Tényleg volt ilyenről szó, ámbár arról nem, hogy nálam töltötte volna az egész hetet.

Marco jelent meg köztem és Pedro közt.

– Több tisztelettel, ha kérhetném! – szólt rá erélyesen Pedrora, de tudtam, hogy mindhiába, maximum az lesz a vége, hogy még jobban felhergeli, és Pedro keze eljár...

Amaz keserűen felkacagott.

– Semmiféle tiszteletet nem érdemel az, aki szabadidejében kurválkodik, miközben a nővére eltűnt! – hadarta el kioktatóan. – Mikor láttad utoljára? Már ha vissza tudsz emlékezni bármire!

– vakkantotta oda nekem, átnézve Marco válla felett.

Hazudnék, ha azt mondanám, nem fájt az erős véleményezése rólam. Szerettem élvezni az életet, nem törődni a gondokkal vagy a holnappal, mint minden korombéli fiatal, de a kurvaságtól távol álltam. Jobb nevelést kaptam ettől a nővéremtől, és ezzel Pedro is pontosan tisztában volt.

Igyekeztem figyelmen kívül hagyni a szavait, és minél higgadtabban válaszolni.

– Phoebe tegnap délután járt nálam, öt óra körül, beugrott egy órászkára, dumáltunk, és elment. Mégis miért gondolod, hogy eltűnt?

– Talán azért, mert nem ért haza! – ordította, és megpróbált közelebb lépni hozzám, de Marco a testével védett. – Sem tegnap délután, sem este, sem éjszaka, sem ma hajnalban!

Na, ez már egy fokkal kézzel foghatóbb információ volt, és valóban meglepő.

Magamhoz vettem a telefonomat, és végig böngésztem az olvasatlan üzeneteimet és nem fogadott hívásaimat, de mind, egytől egyig Pedrotól érkezett. A nővéremtől semmi. Ráncba szaladt a homlokom. Ez nem vallott az én mindig pontos és lelkiismeretes testvéremre. Nagyot dobbant a szívem, de elhessegettem az elmém rémképeit, és próbálta, valami racionálisabb eshetőséggel előrukkolni.

– Nem lehet valamelyik barátnőjénél? Vagy nem hívták be éjszakára az ember hiány miatt? – vetettem fel. – Nem először fordulna elő, hogy váratlanul új műszakot kap, Phoebe pedig senkit nem utasít vissza.

– Szerinted nem jártam már utána ezeknek? *Grace!*

Pedro nem létező türelme fogytán volt.

– Ha úgy érzi, a hölgy bajban van, a rendőrséghez kellett volna fordulnia, nem pedig az illető legközelebbi rokonához! – közölte vele gépiesen Marco. – Amennyiben valakinek az életvitelére, személyi körülményeire, foglalkozására tekintettel az eltűnésére ésszerű magyarázat nem adható, azonnal eltűntnek nyilvánítják és keresni kezdik a filmes tévhitekkel ellentétben. A hatóságok minden esetben megbízhatóbbak, mint a magánakciók, uram!

Soha ennyire hálás még nem voltam, hogy a sors összesodort egy rendőr–tanonccal. Marco ismert, mint a rossz pénzt. Tavaly egyszer rajtakapott néhány osztálytársammal, amikor... nem éppen legális dolgokat próbáltunk ki. Akkor mindegyikünket hazáig kísért egy szóbeli figyelmeztetéssel. Könnyen megúsztuk. Utána... fel–felbukkant azokon a szórakozóhelyeken, ahová jártunk. A távolból mindig figyelt minket óvó tekintetével. Ez először roppant idegesítőnek tűnt, bár nem volt könnyű haragudni valakire, akinek ragályos volt a nevetése, állandó huncutság csillogott az ártatlan, barna szemében, és angyali fürtök keretezték az arcát. Hét év volt köztünk, ami soknak tűnhet, de Marcot simán bárki a korunkbelinek nézte; megmaradt benne valamiféle gyermeki komisz pajkosság. Sokáig nem is tudtuk a valódi korát... akkor bújt ki a szög a zsákból, amikor egyik éjjel fogadást kötöttünk a haveri társasággal, hogy a vesztesnek oda kell sétálnia a fiúhoz, odasúgni neki, hogy „Mi is figyelünk téged!”, lesmárolnia, majd visszatáncolni a többiekhez. Nem gyakran fordult elő, de aznap *veszíteni akartam*... Ami kissé feltűnőbben, mint szándékoztam, de sikerült is. A többiek jól kiröhögtek, ráadásul, amikor az irányába fordultam, összeugrott a gyomrom, lángba borult az arcom, és reszkető végtagokkal csak bámulni bírtam hosszú másodpercekig. Hátról egy kedves lökés indított el utamon. Marco a bárpultnál ült. Mielőtt odaértem volna hozzá, az ujjammal mutattam, hogy kövessen. Nem akartam a nagyközönség előtt végrehajtani az akciót, ezért félrehívtam egy sötétebb, kihalt sarokba. A szemem sarkából láttam, hogy a többiek bár a helyükön maradtak, utánunk fordultak. Helyes. Nem titkolózni szándékoztam, csupán megóvni a fiút (és kicsit magamat) a nyilvános letámadástól. A hideg falnak döntöttem a felhevült hátamat, Marco pedig mellettem hasonlóan cselekedett.

– Mi a helyzet? – kérdezte lazán. Amikor a szemébe néztem, elvesztem. Át pördültem elé, a bal kezemmel a mellkasán támaszkodtam, a jobbal a vállába kapaszkodtam, és lábujjhegyen pipiskedve a fülébe súgtam, hogy „Én is figyelek!”, majd az ajkára szorítottam a sajátomat. Azt sem tudtam, valóban megtörtént-e, vagy csak képzeltem; mintha egy pillanatra a derekamra csúszta volna a kezét és visszacsókolt volna. Ám milyen gyorsan kezdődött, olyan hamar vége is szakadt. Elhúzódott, és összevont szemöldökkel, néhány káromkodással megfűszerezve

közölte, hogy ő huszonhárom. Én tizenhat voltam, vagyis kiskorúnak számítottam még. Persze, alkoholt sem fogyaszthattunk volna, mégis megtettük; ezt és sok minden mást is. Őt viszont tényleg nem szerettem volna bajba keverni. Bocsánatkérő pillantást vettem rá, elhadartam, hogy „Tőlem aztán senki nem fogja megtudni!”, aztán faképnél hagytam. A többi már csak történelem.

Néztem ezt a fiút, aki az azóta eltelt egy évben mit sem változott, és hezitálás nélkül követtem az utasítását, amikor azt kérte, próbáljam meg én elérni a nővéremet.

Az első hívást annak az összes üres csörgésével együtt még Pedro is csendben kivárta. Phoebe nem vette fel. Írtam neki egy gyors üzenetet, de az is olvasatlan maradt. A szívem egyre hevesebben dübörgött a bordáim közt. Újra társáztam; mindhiába. Közben Pedro is kivonult a konyhába telefonálni.

Meg sem kellett szólalnom, Marco minden lényegeset kiolvasott a kétségbeesett tekintetemből. Magához ölelt, és pusztit nyomott a fejem búbjára.

– Nyugi! Még semmi nem biztos! Egy csomó minden történhetett, és nem csak rossz dolgok! Ráadásul egy csomó helyen még nem is kereste ez az ökör. Minden rendben lesz!

Nem bírtam kimondani, hogy „remélem, igazad lesz”, azt pedig, hogy „szeretlek” nem szabadott, elszorult torok ide, vagy oda. Nem voltunk kapcsolatban, csupán alkalomadtán kiélveztük egymás társaságát...

– Na, mindjárt jön a rendőrség, nagyokosok – jelentette be Pedro. – Nem is tudtam, hogy az idősebb pasikra buksz – szúrta oda nekem gúnyosan, miközben arrébb rúgta a tegnapi cipőmet a padlón. A gyomrom a pincénél is mélyebbre süllyedt.

– Biztos ugyanattól a személytől örököltük ezt a hibás gént Phoebe-vel – jegyeztem meg az orrom alatt, majd az ágyhoz léptem, hogy legalább minimálisan megigazítsam a gyűrött lepedőt, míg Marco összegyűjtötte az éjjel szétszórt ruháit és felöltözött.

Ez az egész olyannyira szürreális volt, hogy azt hiszem, nem is fogtam fel teljesen, hogy ez a valóság. Kissé értetlenül vártam, hogy mi a következő lépés, mi fog történni, miközben titkon abban kezdtem reménykedni, hogy talán csak álmodom. Ez egy rémálom, amit a tivornyás éjszakáért kaptam büntetésül. Semmi értelmét nem találtam ennek az egész felhajtásnak. Pedro minden bizonnyal felfújta a dolgot... vagy tán ő maga is ivott? – Épp ráemeltem volna a

tekintetem, hogy jobban megnézzem magamnak, amikor csengettek. Habár elméletileg én voltam otthon, mégis Pedro sietett el ajtót nyitni, mindig is rettenetesen nyughatatlan volt.

Egy idősebb, civil ruhás tiszttel együtt tért vissza a szobába, aki köszönésképp csupán biccentett, és felmutatta az iratait. Éreztem, ahogy Marco kihúzta magát mögöttem, elhúzta a kezét a csípőmről, és hátrébb lépett egyet. Remek – gondoltam; Pedronak köszönhetően én egyedül maradok, Marcot meg meghurcolják, bár hivatalosan már nem ütközött törvénybe a kettőnk testi kapcsolata, mégsem tűntette fel valami jó színben az ifjú rendőrt.

Az öreg felhúzott orral körülnézett, majd krákogott egy sort.

– Odell nyomozó vagyok. Halljuk, mi a probléma? – kérdezte reszelős hangon.

– A menyasszonyom! Phoebe Clarke eltűnt! – sietett a válasszal Pedro. Odell erre mindössze annyit reagált: „Hm.”, mire Pedro szemöldöke a hajvonaláig szaladt... – Tegnap délből láttam utoljára! Ő előbb, kettőkor végzett a műszakjával, míg nekem bent kellett maradnom négyig!

Szegény Pedro, majdnem megsajnáltam...

– Csak nyugalom, Mr. Collins! – intette le Odell. – És Önök? Mikor látták utoljára az említett személyt?

Marconak meg kellett böknie, hogy megszólaljak.

– Phoeb a nővérem, tegnap járt nálam, öt és hat óra között – közöltem már-már gépiesen.

– Ühüm. – A nyomozó a karórájára pillantott. – Tehát tizenkét órája még ismert volt a tartózkodási helye és élt. Biztos benne, hogy olyan nagy a baj? – fordult Pedrohoz.

Biztos voltam benne, hogy ha Mr. Odell nem lett volna idős és rendőr, Pedro megüti. Ehelyett őt ütötte meg a guta. Miután a nyomozó nem kapott választ, ismét felém fordult egy nagy sóhaj kíséretében.

– Felvehetem az adatait, kisasszony? – kérdezte, mire én mindent lediktáltam neki. – És most halljuk, mivel telt az eltűnt utolsó ismert órája?

– Nem tudok Önnek pontos órát és percet mondani. Öt óra körül jött, de lehetett ez öt előtt vagy után is tíz perccel, nem szoktuk számon kérni egymást. Amikor ideért, ivott egy kávé, mert fájt a feje. Ezután beszélgettünk, Phoeb nővérként dolgozik, imádja a munkáját, épp ezért sokat is mesél róla. Én közben készülődtem, mert a barátaimmal megbeszéltük, hogy este bulizunk egyiküknél. Ruhákat próbáltam, Phoeb pedig véleményezte, melyik tetszik neki leginkább.

Ezután segített besütni a hajam, és valamikor hat óra tájékán távozott. Nem kérdeztem meg, hogy hová. Harminckét éves, nyilvánvalóan nem tartozik nekem elszámolással. Ugyanúgy mehetett a legjobb barátnőjéhez, mint Pedro-hoz.

– Ön régóta él itt egyedül?

– Nem. Pheobe azután költözött át Pedrohoz, hogy én betöltöttem a tizenhetet – ami így volt legális. – De még most is nálam alszik néha – füllentettem ösztönösen, gondolkodás nélkül. Nem akartam, hogy Phoebe-t bárki felelőtlennek gondolja; a legjobb testvér volt, amit az ember kívánhatott. Ráadásul az idő és esetek nagy részében imádtam, hogy saját kis kuckóm van, ami egyes egyedül az enyém, és csak azzal osztom meg, akivel én tényleg szeretném.

– Hm. Ön mikor hagyta el a lakást?

– Fél nyolc, nyolc körül. Nyolc után értem Samhez, hogy segítsék neki... megteríteni, poharakat kipakolni meg ilyenek.

Egyre kellemetlenebbül éreztem magam, a lábaim kocsonyaként reszkettek, azzal fenyegetve, hogy bármelyik pillanatban megadhatják magukat. Mintha bármi rejtegetni valóm lett volna! Ha jól emlékeztem, tegnap talán még a füvet is visszautasítottam... De a fenébe is, már semmiben nem voltam biztos! A nyomozó nem nézett rám, jegyzetelt. A szívem olyan erőszakosan dübörgött a mellkasomban, hogy jobbnak láttam leülni az ágy szélére. Belemarkoltam a takarómba.

– Házibuli volt? – folytatta a kérdések sorozatát.

– Először igen. De éjszaka, éjfél környékén átmentünk páran a Ghost's-ba.

– Hm. Utána?

– Nem maradtam sokáig. Fél kettőkor leléptem. Mármint... haza jöttem.

– Tudja ezt bárki igazolni? – Az egyik szemöldökét felvonva nézett rám a jegyzetfüzete felett. Azt hiszem, akaratlanul is Marcora pillantottam, majd rögtön meg is bántam, és lehajtottam a fejem. Értelmezze, ahogy akarja, de nem fogom Marcot beköpní.

– Én, uram! – Megtette ő helyettem is. Túl lelkiismeretes. Egyszerre szerettem volna megrázní, hogy ne csinálja, és megcsókolni, amiért nem hagy egyedül a pácban. Önként elsorolta a saját adatait, a szakmájával együtt...

– Hallgatom!

– Nos, a házibulira én nem voltam hivatalos, a Ghost’s-ban találkoztam Grace-cel, jól éreztük magunkat, de amikor indulni akart, úgy ítélt meg, biztonságosabb, ha nem egyedül mászkál az éjszaka közepén. Szabad napom volt, én magam is ittam, de jóval kevesebbet, ezért haza kísértem, és végül maradtam is.

– Hm. Ismerték már egymást, vagy tegnap éjszaka találkoztak először?

Kikerekedett szemekkel néztem rá az öregre. Őszintén meglepett és rosszul esett a feltételezése, hogy egy vad idegennel...

– Természetesen ismertük már egymást – felelte Marco röviden. Ő valószínűleg ugyanúgy remélte, hogy a nyomozó nem kérdez bele az első találkozásunk részleteibe és az események pontos idejére, mint én.

– Találkozott a hölgy testvérével?

– Látásból ismerjük egymást, de tegnap és az éjszaka folyamán nem találkoztunk, uram.

– Hm. – Mr. Odell Pedro felé fordult. – Ennek a kettőnek könnyen lenyomozható alibije van. Mi a helyzet magával?

Pedro szeme akkorára tárult, hogy majdnem legurult a fejéről, és csak hápogni tudott, míg végül... *elsírta* magát.

Én döbbenetemben ledermedtem, a nyomozó pedig rezzenéstelenül egy zsepit nyújtott át neki.

– Mit... gondol... maga... rólam?! – szipogta.

– Nem túlzás ez az előadás egy kicsit? – suttogta a fülembe Marco, hogy csak én halljam. – Köztudott, hogy mindig az élettárs az első számú gyanúsított.

Nem tudtam mit reagálni, sem Pedro kirohanására, sem arra, hogy immáron „gyanúsítottakról” esett szó. Elképzelni sem tudtam azt a lehetőséget, hogy a nővérem ne lenne többé, vagy épp Pedro bántotta volna; hülye lett volna akkor így felhívni magára a figyelmet. Márpedig Pedro sok minden volt, de hülye semmiképp. Az első feltételezés pedig... nem, tudtam, *éreztem* volna, ha baj történik a saját testvéremmel. Annyira elmerültem a kavargó gondolataimban és a háborgó érzelmeimben, hogy a beszélgetés nagy része, ami a három férfi közt zajlott, nekem teljesen kiesett. Egy kiüresedett héjnak éreztem magam.

Az zökkentett ki, amikor Marco az induló nyomozó után eredt. Csendesen lépkedtem utána, hallótávolságon belül maradva, a konyha ajtókeretének támaszkodva.

– Mr. Odell! Szeretnék én is részt venni a nyomozásban – szólt utána Marco a bejárati ajtóból.

Az idős férfi lassan fordult vissza felénk, meglepettségét csupán abból lehetett sejteni, hogy az egyik szemöldöke magasabbra ívelt, mint a másik. Ezt leszámítva kiváló pókerarca volt.

– Na és a személyes érintettség? – kérdezett vissza.

– Nincs semmiféle személyes érintettségem *Phoebe Clarke*-kal – játszott az ifjunc a szavakkal.

– Akár már most is kezdhettek!

– Még csak az hiányozna! Töltse pihenéssel a szabad napját, józanodjon ki, aztán holnap keressen meg, ha még mindig komolyan gondolja!

Marco szorgalmasan bólogatott, majd újra elkészönt.

– Nem te mondtad, hogy Pedro előadása túlzás? Hogy minden rendben lesz? – kérdeztem egyszerre dühösen a kétségbeeséstől és könyörögve.

A fiú megállt előttem egy lépés távolságra, már nem karolt át, nem húzott magához, nem vigasztalt. A hivatása, akár egy tátongó szakadék ott állt közöttünk.

– Én még mindig bizakodom, hogy épségben megtalálhatjuk, és azt gondoltam, örülnél, ha első kézből kaphatnál információkat a nyomozás állásáról – mondta gyakorlatiasan. Csakhogy nekem nem gyakorlatiasságra volt szükségem. A szemem könnyekkel telt meg.

– Nem is mond olyan nagy marhaságot ez a gyerek – jegyezte meg Pedro. – Megyek, teszek még egy kört a városban, vagy az egész világban, ha kell – jelentette be távoztában. – Hívjatok, ha bármi van! – Ezzel a folyosón található üzenőfalamra írta a telefonszámát fekete filccel Marconak, még egyszer utoljára szíven szúrva, hogy bennem nem bízott még annyira sem, hogy a számát megosszam a fontos személyekkel.

– És most? – kérdeztem remegő hangon.

– Várunk, nem sok más dolgot tudunk tenni. Az is lehet, hogy holnap már jelentkeznem sem kell Mr. Odellnél, mert a nővéred hazajön! Lehet, hogy besokallt, vagy ki tudja... – próbált vigasztalni. Tisztes távolból. Szolgálati módba kapcsol.

– Ne haragudj, de kizárt, hogy itt tudjak maradni a fenekemen, miközben ki tudja mi történik odakint Phoeb-szel... – és, lám, eddig bírtam tartani magam. A könnyeim előtörttek, én pedig, hogy kevésbé nehezítsem meg a szituációt, és leplezzem a szégyenem, berohantam a szobámba átöltözni. – Elmegyek. A városba. Vagy a hegyekbe megnézni a túraútvonalakat; még nem

tudom. A telefonom nálam van, a kulcsot tudod, hol találsz – hadartam el egy szuszra épphogy
elslisszolva a számkártya mellől. Vagy elől.

Második nap

Előző nap végül nem jutottam messzebb, mint a szomszédos utcába, ahol Sam-re ömlesztettem a bánatom minden cseppjét. Több haverom is volt az évfolyamunkban, de közülük mégis egyedül Sam emelkedett ki baráti státuszba, ő volt például az egyetlen, aki tudott a Marcoval való össze-vissza viszonyomról. Legjobb barátnőt azonban valahogy sosem találtam magam mellé. Olyasvalakit, akiben száz százalékban megbízhattam, és nem kellett az árulástól vagy a hátha szúrástól tartanom. Arra ott volt a nővérem, aki most mindennél jobban hiányzott.

Sam meghallgatott ugyan, de jó tanáccsal ő sem szolgálhatott, a testvéremet sem tudta egy pálcasuhintással előkeríteni, ráadásul fél szívvel ő már máshol járt; és egyikért sem tudtam hibáztatni. Épp akkor zavartam meg, amikor a bőröndjét pakolta, hogy elutazzon a szüleivel kihasználva a tavaszi szünetet. A legtöbb iskolatársunk már tegnap útra kelt, az utolsó fecskék pedig aznap repültek ki. Nekem nem volt utazási tervem, sem pénzem rá. Beértem azzal, hogy a városkánk nagyjából kiürül, ami azt jelentette számomra, hogy több időt tölthetek majd Pheobe-vel és persze Marcoval, akár nyilvános helyeken is.

Miután déltájban Samtól hazatértem, üresen találtam a lakást. Marco még egy kis jegyzetet vagy biztató üzenetet sem hagyott maga után, ami szintén nem enyhített a fájdalommon.

A nap nagy részét azzal töltöttem, hogy a kényelmetlen konyhai széken összegubóztam, a fejemet a hűvös ablaknak döntöttem, és néztem az esőt. Vagyis inkább kiüresedve néztem ki a fejből. Vártam. Vártam a csodára, hátha bekövetkezik, hátha Phoebus hazajön...

De a csodák nem így működnek sajnos. Már alkonyodott, az eső lassan csitulni kezdett, én pedig összereztem, amikor a telefonom megszólalt mellettem. Kellett egy pillanat, hogy magamhoz térjek. Lehunytam a szemem és vettem egy mély lélegzetet, mielőtt a képernyőre pillantottam volna. Sam hívott. Azt javasolta, sétáljunk egyet, mielőtt indulnak és ülünk be egy teára vagy kávéra valahová. Nem volt hozzá kedvem. Az önsajnálát mély bugyraiban fuldokoltam. *Mi van, ha Phoebe pont akkor állít be, amikor nem vagy otthon?! – vagy – Mi van, ha a nővéred értékes idejét vesztegeted azzal, hogy nem állsz fel a seggedről és indulsz a keresésére? Ki ismerheti nálad jobban?!*

Nem volt kedvem semmihez, közösségi élethez meg pláne nem, ugyanakkor be kellett látnom, hogy egyéb dolgom sincs. Így beleegyeztem, igaz a sétánk meglehetősen rövidre sikeredett, nem áztattuk magunkat felesleges kóborlással, beültünk a legközelebbi Starbucksba. Sam egy

jegesteát kért, míg én jegeskávét. Úgy ültem, hogy én láthassak ki az utcára, és bár észleltem, hogy Sam beszélt hozzám, az idő nagy részében én csak bambultam kifelé.

Amikor az eső szinte már teljesen elállt, az üvegre pára kúszott. Dühösen néztem az egyre növekvő foltot, ahogy lassan kitakarta előlem a látnivalót.

Az út túloldalán hosszan sövény húzódott. Valami mocorgott ott. Vagy valaki. Olyan gyorsan pattantam fel a helyemről, hogy a bárszéket véletlenül feldöntöttem, ám mire kiértem, csupán egy fekete csuklyás alakot láttam beolvadni a sétálók közé.

Sam aggódva sietett utánam, és bár nem említettem, mit láttam, ragaszkodott hozzá, hogy hazakísérjen.

Egy szemhunyásnyit sem tudtam aludni az éjjel, és nem a kávé miatt.

Amikor másnap reggel zúgó fejfájással felébredtem, még mindig félig az álmaim világában jártam. Furcsa mód egyik zavaros álmom sem Phoebe-ről szólt, amitől még inkább összezsugorodott mind a szívem, mind pedig a gyomrom. Rögtön elleptek a „mi van, ha...?” gondolatok. Azok közül is legerősebben a létező legrosszabb kimenet zakatolt bennem: *mi van, ha már nem is él?* Ha azért nem szerepel az álmaimban sem, mert ő már nincs. Még ki sem keltem az ágyból, de a látásomat már a könnyek homályosították el, a fejemben a görcs pedig kezdett elviselhetetlenné erősödni.

Nagyon lassan ültem fel, imbolygott velem a világ – hasonlóan egy kellemetlen másnapossághoz, de közben mégsem. Világosan tudatában voltam annak, hogy ez nem fog elmúlni pár pirulától, jó sok folyadéktól, és attól, hogy egész nap pihenek. A szívem sajgott, arra pedig nem volt gyógyszer.

Percről percre nőtt bennem az üresség érzése, míg végül úgy nem éreztem, hogy legszívesebben világgá kiabálnám a fájdalmamat, ahogy lassan bekúszott a fejembe egy újabb gondolat; árva maradtam.

Eddig sem volt senkim ezen a világon a nővéremen kívül a szüleink halála óta, de ha most őt is elveszítettem örökké... Kapkodni kezdtem a levegőt, mielőtt kiszakadt belőlem a zokogás egy olyan foka, amit soha korábban nem tapasztaltam. A mellkasomhoz húztam a térdeim, s azokat átölelve ringattam magam, de mit sem segített. Úgy éreztem nincs több oxigén a szobámban és fuldoklom. A szemem elé fekete pöttyök úsztak be.

A telefonom csörgése mentett meg, bár összerezsentem ijedtemben, amikor megszólalt mellettem. Idegen szám volt, amit normál esetben nem szoktam felvenni, de úgy ítélt meg, hogy a jelen helyzet minden, csak nem épp normális.

– Haló? – szoltam bele rekedt, halk hangon, mint akinek már tényleg semmije nem maradt; még hangja sem. Megköszörültem a torkom, és újra próbálkoztam, mert gyanítottam, hogy elsőre nem hallott meg, bárki is volt a vonal túlsó végén. – Haló?!

– Jó napot, Miss Clarke! Odell nyomozó vagyok. – Akkorát dobbant a szívem, hogy csodálom, nem történt mérhető földrengés. – Tájékoztatni szeretném, hogy továbbra is nagy erővel keressük a nővérét, illetve Mr. Beckett egy kéréssel járult a tegnapi napon felém, amit ma reggel megtárgyaltunk a kollégáimmal, és helyesnek ítéltük meg az ifjanc felvetését, ami a következőből állt: azt szeretne volna elérni, hogy Ön huszonnégy órás felügyeletet kapjon, hogy *ha és amennyiben* tervezett emberrablásról van szó, Önt ne érhesse baj. Bevallom őszintén, sokáig faggattam Beckettet, hogy miért gondolja úgy, hogy magát is veszély fenyegeti, és ez a... hm... nevezzük „támadásnak” a családja ellen irányul, de még a személyes ismeretségük ellenére sem tudott ütős érvekkel szolgálni. Ellenben jobban megvizsgálva az esetet, ha másért nem is, azért egyet kellett értenem Mr. Beckettrel, mivel Ön még nagyon fiatal és jelenleg egyedül él. Ezért a reggeli megbeszélésen úgy határoztunk, hogy nincs arra szabad kapacitásunk, hogy egy járőr állandóan magát védje; ellenben mivel Mr. Collins házában jelenleg is folyik még a nyomozás, azt tartanánk helyes döntésnek, ha átköltözne hozzá, amíg mi előkerítjük a testvérét. Ha jól tudom, lakott már ott korábban is, és hét éves kora óta ismeri Mr. Collins is, aki egyfajta pót-apa szerepet töltött be az életébe az elmúlt tíz évben; nekünk pedig nem kellene megosztani az egységeinket. Mit gondol, ez megoldható így?

Megszólalni sem bírtam. Alig vártam, hogy legálisan egyedül élhessek, és ne kelljen naphosszat a turbékolásukat nézmem... Utóbbi gondolatra erős szúrást éreztem a mellkasomban. Hisz már nincs ott Phoebus, akire Pedro kedve szerint csurgathatta a nyálát. Mégis negatív érzéssel töltött el; nem is kifejezetten Pedro jelenléte, hanem az, hogy ott lennék, ahol Phoebus nincs. Látnám az általa berendezett konyhát, a fürdőben a pipere cuccait, a hálójukban vagy épp a mosókonyhában a ruháit. Úgy éreztem, ezeket nem élném túl.

– Miss Clarke? Itt van még?

– Igen, elnézést! – préseltem ki magamból a szavakat. – Nem lehetne, hogy Mar–, akarom mondani Mr. Beckett legyen mellém osztva? Abban a házban minden csak a nővéremre emlékeztetne.

– Ezt megértem, és sajnálom, de Marco szigorúan le lett tiltva az ügyről. Nyilvánvaló, hogy Önhöz fűződő érzelmei miatt nem tudná objektívan átlátni a helyzetet. Mindig azt képviselné, ami magának a legjobb. Amiben emberileg persze nincs hiba, de a szakmába ezt nem szabad behozni.

Odell nyomozó a rövid tíz perces beszélgetésünk alatt immáron kétszer forrázott le, majd utána még néhányszor. Mint kiderült, a kérdést merő udvariasságból tette fel, de ők már eldöntötték, *mi lesz a legjobb nekem*. Aha, persze. A hab a tortán még csak nem is az volt, hogy készülődjek össze, fél óra múlva küldenek értem egy járőrt, aki átcuccol Pedrohoz, hanem az, amikor közölte, hogy ha Marcot keresném, hiába teszem, mert kiküldték szolgálatra a határhoz. Általában semmi bajom nem volt Bisbee kisvárosával, de most a pokolra kívántam, hogy ilyen közel van a mexikói határhoz. Büntetés volt ez a kiküldetés. Marconak és nekem is.

Mire letettük a telefont, tényleg magába kerített az érzés, hogy végérvényesen egyedül maradtam. A nővérem eltűnt, Sam elutazott, Marcot pedig direkt eltüntették mellőlem.

Kicsoszogtam a konyhába, és bevettem két fájdalomcsillapító tablettát a fejemre. Enni nem mertem, mert bár éhes voltam, már előző nap sem vettem magamhoz semmit; de folyamatos émelygés gyötört. Az pedig a legkevésbé sem hiányzott, hogy a wc kagyló felett végezzem; lehet, hogy onnan már fel sem bírtam volna állni.

Néhány ruhámat bedobáltam az első kishőröndbe, amit a szekrényem tetejéről le tudtam halászni. Nem figyeltem oda, mit pakolok el, ahogyan azt sem, hogy hogyan. Gyűröttek lesznek a gönceim? Na és? Úgy éreztem, semmi sem számít többé. Vagy legalábbis amíg Phoebe elő nem kerül. Vagy így, vagy úgy.

Gyorsan elhessegettem ezeket a gondolatokat, „segítségemre” volt, hogy mire végeztem, émelyegtem és szédelegtem egyszerre. Előző este nem öltöztem át a pizsamába, így most nem kellett utcai ruhát öltönnöm. Fogtam a kulcsomat és a bőröndömet, bezártam a lakást, és kiültem elé a csípős levegőre. A bőrönd roppant egyet a súlyom alatt, de azzal sem törődtem. Két állapot közt örlődtem folyamatosan: az egyik énem beletörődött a legkegyetlenebb végkimenetelbe és próbálta ugyanerre felkészíteni a lelkem is; a másikban azonban fel-felbukkant a remény egy-egy szikrája, buzdított, hogy minden rendben lesz, mert *rendben kell lennie*, menni akart és cselekedni. Én pedig? A kettő közt ragadva fogalmam sem volt, mi tévő legyek.